

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 27.419 van 15 mei 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 18 februari 2009 houdende de weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 8 april 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 mei 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocat Th. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Gambiaanse nationaliteit te zijn.

Op 22 februari 2006 vraagt verzoekster de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 14 april 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 14 april 2006 dient verzoekster een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 16 oktober 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing van 16 oktober 2007 dient verzoekster een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 8.788 van 14 maart 2008 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van 16 oktober 2007 van de Commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 22 februari 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 22 september 2008 dient verzoekster een aanvraag in om verblijf van meer dan drie maanden.

Op 18 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie: de aangebrachte bewijzen van een duurzame en stabiele relatie zijn onvoldoende: er is enkel een telefoonfactuur van 2007 en twee foto's. Betrokkenen hebben niet kunnen aantonen dat ze elkaar gedurende minimum 2 jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer, voor een minimum van totaal 45 dagen, ontmoet hebben.

“(…)”

2. Rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoekster voert ook onzorgvuldig bestuur aan.

Verzoekster wijst op de motivering van de bestreden beslissing en stelt dat de verwerende partij bij monde van het gemeentebestuur nooit heeft laten weten dat zij bewijzen diende voor te leggen van het feit dat zij en haar Belgische partner elkaar minimum 2 jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer, voor een minimum van 45 in het totaal ontmoet hebben. Verzoekster verduidelijkt dat uit het aanvraagformulier dat zij meekreeg op datum van 22 februari 2009 heel duidelijk blijkt dat zij enkel bewijzen van een duurzame relatie werd gevraagd. Zij herhaalt dat haar nooit werd medegedeeld dat zij bewijzen diende voor te leggen van het feit dat zij en haar Belgische partner elkaar minimum 2 jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer, voor een minimum van totaal 45 dagen ontmoet hebben. Verzoekster stelt dat dit haar voor het eerst in de bestreden beslissing verweten wordt, dat de handelswijze van de verwerende partij dan ook manifest onzorgvuldig is. Verzoekster is van mening dat indien zij niet correct wordt ingelicht, zij ook niet kan verweten worden niet

de juiste bewijzen te hebben voorgebracht. Verzoekster wijst er nog op dat de houding van de verwerende partij des te meer wringt omdat verzoekster en haar Belgische partner elkaar wel degelijk reeds 2 jaar kennen en kunnen bewijzen dat zij elkaar in die periode minstens 3 keer, voor een minimum van totaal 45 dagen ontmoet hebben.

Verzoekster vervolgt dat de motivering in de feiten onjuist is, daar een samenlevingscontract immers al een duidelijk bewijs is van de duurzame relatie, daar verzoekster en haar Belgische partner officieel al sinds 18 augustus 2008 samenwonen en daar op datum van de weigeringsbeslissing zij en haar partner al officieel 185 dagen samenwoonden. Verzoekster stelt dat zij op basis van deze voor de verwerende partij gekende informatie al kon aantonen dat zij elkaar langer dan 45 dagen kennen. Zij wijst er ook op dat de telefoonfactuur werd voorgelegd om aan te tonen dat zij en haar Belgisch partner elkaar al lang kennen. Verzoekster stelt opnieuw dat slechts voor het eerst in de bestreden beslissing werd medegedeeld dat er van verzoekster en haar Belgische partner verwacht werd dat zij bewijzen dienden voor te leggen dat zij elkaar reeds 2 jaar kennen en dat zij elkaar in die periode minstens 3 keer, voor een minimum van totaal 45 dagen ontmoet hebben, dat haar enkel gevraagd werd bewijzen van een duurzame relatie voor te leggen. Verzoekster wijst er ook nog op dat wat onder duurzame relatie verstaan wordt, op geen enkele wijze wordt toegelicht. Zij herhaalt dat zij en haar partner een samenlevingscontract als bewijs hadden neergelegd, zij tot op de bestreden beslissing officieel 145 dagen samenwoonden en zij bovendien een telefoonfactuur en foto's voorlegden om de vroegere contacten in het verleden te bewijzen. Verzoekster poneert dat enige toelichting in de zin van '2 jaar' en de "45 dagen ontmoeting" nooit aan haar werd gegeven, dat dit slechts voor het eerst ter sprake kwam in de bestreden beslissing.

Concluderend stelt verzoekster verontwaardigd te zijn dat haar het recht op verblijf wordt ontzegd, dat het cynisch is dat het gemeentebestuur op het ogenblik van de weigeringsbeslissing vertelde dat de weigering geen probleem diende te vormen omdat zij toch een nieuwe aanvraag mocht indienen. Verzoekster laakt deze houding omdat zij wel degelijk in aanmerking komt voor het verblijfsrecht en nu toch opnieuw verplicht zou zijn om een nieuwe aanvraag in te dienen. Ten slotte poneert verzoekster dat er geen correcte motivering voorhanden is om verzoekster het verblijfsrecht te onthouden.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel en het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd daar verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie nu de aangebrachte bewijzen van een duurzame en stabiele relatie onvoldoende zijn.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing

kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624).

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend tot verblijf van langer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie als partner in een duurzame relatie.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon.

(...)

De koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de criteria inzake de stabiele relatie tussen de partners, bedoeld in 2°.

(...)”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, van toepassing zijn op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.

In artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 tot vaststelling van bepaalde uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 7 mei 2008) worden de criteria inzake het stabiel karakter van de relatie tussen de partners bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet nader bepaald. Dit artikel luidt als volgt:

“Het stabiel karakter van de relatie wordt aangetoond in de volgende gevallen :

1° indien de partners bewijzen dat zij gedurende minstens 1 jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land hebben samengewoond;

2° indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden, dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

3° indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben.”

Het komt aan de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht in functie van een Belgische partner wenst te beroepen toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, zoals gedefinieerd in artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 aan te tonen.

Waar verzoekster ter terechtzitting het arrest nr. 22.227 van 29 januari 2009 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neerlegt, waaruit blijkt dat het koninklijk besluit ondergeschikt is aan de wet en in tegenspraak zou zijn met de wet, merkt de Raad op dat dit

arrest een éénmalig arrest is en geenszins de vaste rechtspraak van de Raad reflecteert. Bovendien hebben de rechterlijke beslissingen in de huidige continentale rechtstraditie geen precedentswaarde.

Aangaande het motief dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij en haar partner elkaar gedurende minimum 2 jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer, voor een minimum van totaal 45 dagen ontmoet hebben, stelt verzoekster dat de verwerende partij nooit heeft laten weten dat zij bewijzen diende voor te leggen van het feit dat zij en haar Belgische partner elkaar minimum 2 jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer, voor een minimum van 45 dagen in het totaal ontmoet hebben, dat haar enkel gevraagd werd bewijzen van een duurzame relatie voor te leggen, dat dergelijke handelswijze onzorgvuldig is en dat zij wel degelijk dergelijke bewijzen naar voren kan brengen.

De Raad wenst er dienaangaande op te wijzen dat aan verzoekster wel degelijk werd gevraagd om bewijzen van een duurzame relatie naar voren te brengen, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier (meer bepaald de aanvraag van 22 september 2008).

In de aanvraag staat het volgende vermeld:

“Hij/zij wordt verzocht binnen de drie maanden, ten laatste op 22/12/2008 de volgende documenten over te leggen: (4) bewijzen duurzame relatie (verbintenis tot tenlasteneming)

(4): Documenten bedoeld in artikel 52, §2 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981.”

Terwijl artikel 52, §2 van voormeld koninklijk besluit van 8 oktober 1981 bepaalt:

“2° de bewijzen vermeld in artikel 50, §2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.”

Artikel 50, §2, 6°, c stelt:

“voor de partner bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 2°, van de wet: het bewijs van de duurzame en stabiele relatie”.

Zoals reeds gesteld, komt het aan verzoekster toe om, met alle middelen van recht, het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aan te tonen. Verzoekster wordt geacht om de reglementering te kennen die op haar van toepassing is. Indien verzoekster niet op de hoogte was van wat precies diende aangetoond te worden om een duurzame en stabiele relatie te staven, kon zij om op het even welk ogenblik tussen haar aanvraag en de bestreden beslissing aan ofwel haar raadsman ofwel de verwerende partij inlichtingen vragen of informatie verkrijgen door middel van eigen opzoekingen naar de toepasselijke wetsbepalingen. Van verzoekster kan verwacht worden dat wanneer zij een aanvraag indient om verblijf van meer dan drie maanden, zij op de hoogte is van de wettelijke voorwaarden dienaangaande en wanneer zij dit niet is, kan van haar verwacht worden dat zij zorgvuldig te werk gaat en de inlichtingen dienaangaande opvraagt. Gezien de verwerende partij wel degelijk bewijzen van een duurzame en stabiele relatie heeft gevraagd aan verzoekster, kan haar geen onzorgvuldigheid verweten worden en kon zij op kennelijk redelijke wijze motiveren dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij en haar partner elkaar gedurende minimum 2 jaar kennen en elkaar in die periode minstens 3 keer, voor een minimum van totaal 45 dagen ontmoet hebben.

De Raad wenst nog op te merken dat verzoeksters stelling als zou zij de bewijzen van een duurzame relatie, zoals vereist door artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008 kunnen naar voren brengen, niets afdoet aan de wettigheid van de bestreden beslissing, nu deze bewijzen geenszins voorlagen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en de verwerende partij er aldus geen rekening mee kon houden.

Verder betwist verzoekster het motief dat stelt dat de aangebrachte bewijzen van een duurzame en stabiele relatie onvoldoende zijn en stelt zij dat de motivering in de feiten onjuist is, daar een samenlevingscontract immers al een duidelijk bewijs is van de duurzame relatie, daar zij en haar Belgische partner officieel al sinds 18 augustus 2008 samenwonen en daar zij en haar partner op datum van de weigeringsbeslissing al officieel 185 dagen samenwoonden. Verzoekster stelt dat zij op basis van deze voor de verwerende partij gekende informatie al kon aantonen dat zij elkaar langer dan 45 dagen kennen. Zij wijst er ook op dat de telefoonfactuur werd voorgelegd om aan te tonen dat zij en haar Belgische partner elkaar al lang kennen. Zij stelt dat op geen enkele wijze wordt toegelicht wat onder een duurzame relatie wordt verstaan en dat zij en haar partner een samenlevingscontract als bewijs hadden neergelegd, zij tot op de bestreden beslissing officieel 145 dagen samenwoonden en zij bovendien een telefoonfactuur en foto's voorlegden om de vroegere contacten in het verleden te bewijzen.

Waar verzoekster stelt dat op geen enkele wijze toegelicht wordt wat onder een duurzame relatie dient te worden verstaan, wijst de Raad op wat reeds uiteengezet werd aangaande het verkrijgen van inlichtingen omtrent de inhoud van het begrip 'duurzame relatie'.

Eveneens wijst de Raad erop, dat onafhankelijk van het toepasselijk koninklijk besluit van 7 mei 2008, ook de wet reeds enkele duidelijke aanwijzingen geeft omtrent de voorwaarden waaraan een 'partner' dient te voldoen om een verblijf van meer dan drie maanden te verkrijgen.

Artikel 40bis, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

"Als familielid van de burger van de Unie wordt beschouwd:

(...)

de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover het gaat om een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt, zij beiden ouder dan 21 jaar en ongehuwd zijn en geen duurzame relatie hebben met een andere persoon."

Aldus stelt de Vreemdelingenwet dat het dient te gaan om 'een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt'.

Bijgevolg mag van vreemdelingen die een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden indienen, verwacht worden dat zij op het ogenblik van hun aanvraag aan de wettelijke vereisten voldoen en hiervan de bewijzen leveren. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden voor een geregistreerde partner van een burger van de Unie (Belg) vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en – appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden (het bestaan van een geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt) levert. Aldus kan de bevoegde overheid in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken waarvan zij de overlegging eist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidtoezicht.

Verzoekster is van mening dat de verwerende partij aan de hand van de haar gekende gegevens op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing kon besluiten tot een duurzame en stabiele relatie. Verzoekster haalt hiervoor haar samenlevingscontract aan en het feit dat zij sinds 185 dagen samenwoont met de partner. Dienaangaande dient de Raad vast te stellen dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt als zou het geregistreerd partnerschap op zich in twijfel worden getrokken doch wel het bestaan van een duurzame en

stabiele relatie zoals vereist door de Vreemdelingenwet. Ten deze dient opgemerkt te worden dat de duurzame en stabiele relatie minstens één jaar dient te bestaan, zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, (het elkaar 'kennen' dient minimum twee jaar te bestaan volgens het koninklijk besluit van 7 mei 2008) en dat noch uit het samenlevingscontract noch uit de samenwoning blijkt dat verzoekster al één jaar zou samenzijn met haar Belgische partner. Uit de door verzoekster voorgelegde stukken ter gelegenheid van haar aanvraag om verblijf van meer dan drie maanden blijkt dat zij sinds 18 augustus 2008 samenwoont en sinds 22 september een wettelijke samenwoning heeft met de Belgische partner. Deze elementen konden dus geenszins dienen als bewijs van 'een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie die al minstens een jaar duurt', vermits de bestreden beslissing dateert van 18 februari 2009 (de verklaring van de wettelijke samenwoning kon wel dienen om het geregistreerd partnerschap aan te tonen, doch dit werd door de verwerende partij niet in twijfel getrokken zodat dienaangaande niet diende gemotiveerd te worden). Om de duurzame en stabiele relatie van minstens één jaar (en het elkaar 'kennen' tijdens minimum 2 jaar) te beoordelen beschikte de verwerende partij aldus over de overige door verzoekster overgemaakte documenten naar aanleiding van haar aanvraag om verblijf van meer dan drie maanden, zijnde twee foto's en een telefoonfactuur van de maand 28 juni 2007 tot 9 juli 2007. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk, noch onzorgvuldig voor om op basis van deze gegevens te stellen dat de aangebrachte bewijzen van een duurzame en stabiele relatie onvoldoende zijn. Uit de voorgelegde stukken kan immers niet afgeleid worden dat verzoekster en haar Belgische partner gedurende minstens één jaar voorafgaand aan de verblijfsaanvraag onafgebroken hebben samengewoond of elkaar sedert minstens twee jaar kennen en elkaar in deze periode drie maal ontmoet hebben en deze ontmoetingen in totaal vijfenveertig of meer dagen betreffen of dat er sprake is van een gemeenschappelijk kind, zodat moet besloten worden dat, gelet op de duidelijke bepalingen van artikel 3 van het koninklijk besluit van 7 mei 2008, geen afdoende bewijs van een duurzame en stabiele relatie geleverd werd.

Waar verzoekster nog stelt dat het cynisch is dat het gemeentebestuur op het ogenblik van de weigeringsbeslissing vertelde dat de weigering geen probleem diende te vormen omdat zij toch een nieuwe aanvraag mocht indienen, wijst de Raad erop dat dit geenszins een kritiek op de bestreden beslissing betreft nu dergelijke stelling niet kan gelezen worden in de bestreden beslissing. De kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing op zich zodat ze niet dienstig kan gevoerd worden in onderhavige procedure.

In zoverre verzoekster ter gelegenheid van haar inleidende verzoekschrift nog stukken aanbrengt die de stabiele en duurzame relatie dienen te staven, wijst de Raad erop dat deze stukken niet gekend waren bij de verwerende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat het haar niet ten kwade kan worden geduid hier geen rekening mee te hebben gehouden.

Noch een schending van de materiële motiveringsplicht noch een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoekster geeft aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat zij illegaal wordt en het grondgebied dient te verlaten. Zij stelt dat zij evenwel een duurzame relatie heeft met haar Belgische partner. Verzoekster is van mening dat de verwerende partij ten onrechte geen rekening hield met de bewezen gezinscel, dat zij en haar partner op het ogenblik van

de weigering al officieel 185 dagen samenwoonden en zij bovendien een samenlevingscontract hebben.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekster samenwoont sinds 18 augustus 2008 met haar partner en dat verzoekster samen met haar partner een wettelijke samenwoning heeft sinds 22 september 2008 zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoekster en haar partner beschouwd dienen te worden als een “gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. De “inmenging van het openbaar gezag” is inderdaad bij de wet voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Deze inmenging streeft daarnaast in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen na: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het aan de Verdragsluitende Staten toe de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

In casu bestaan er wettelijke criteria omtrent het stabiele karakter van een duurzame relatie (zie bespreking van het eerste middel). De gemachtigde van de minister heeft in de bestreden beslissing uiteengezet waarom hij meent dat in casu het stabiele karakter van de duurzame relatie niet afdoende werd bewezen. Zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel heeft de gemachtigde van de minister binnen de hem toegekende discretionaire bevoegdheid een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, maar verzoekster dient dan wel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat betrokkene vrij zich te laten vergezellen van haar levenspartner voor de duur van de tijdelijke verwijdering. Te dezen toont verzoekster dergelijke onmogelijkheid niet aan. Aldus maakt verzoekster niet aannemelijk dat de inmenging in haar gezinsleven disproportioneel is.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend en negen door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.